

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/7/2019
Identifikačné číslo spisu:	2019010007
Dátum vydania rozhodnutia:	04.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2019010007.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Petra Paludu, v trestnej veci odsúdeného U. V., v konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 4. marca 2020 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. apríla 2019, sp. zn. 3Ntc/2/2019, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 5. decembra 2019, sp. zn. 3Ntc/2/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 18. apríla 2019, sp. zn. 3Ntc/2/2019, vo výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody sa z r u š u j e.

Podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. odsúdený U. V. na výkon zvyšku trestu odňatia slobody sa z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 18. apríla 2019, sp. zn. 3Ntc/2/2019 (ďalej len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“), podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol o uznaní rozsudku Krajského súdu Leoben z 10. apríla 2018, sp. zn. 13Hv 92/17y, v spojení s rozsudkom Vyššieho súdu Graz z 10. októbra 2018, sp. zn. 8Bs 299/18h, a v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdneho dvora vo Viedni zo 6. marca 2018, sp. zn. 18 Os 21/18p, ktorým bol občan Slovenskej republiky U. V. uznaný za vinného zo zločinu lúpežnej krádeže sčasti v štádiu pokusu a sčasti vlámaním podľa § 15 ods. 1, § 127, § 129 ods. 1 bod 1, § 131 prvý prípad prečinu rakúskeho Trestného zákonníka, prečinu zatajovania listín/dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, prečinu odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov podľa § 241e ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 83 ods. 2 rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, že

1. dňa 31. decembra 2015 v obci Kitzbühel vo vlaku E 415 osobe menom W. E. vzal hotovosť v hodnote EUR 140, a to tak, že si jej peňaženku privlastnil z jej kabelky;

2. dňa 2. mája 2016 v meste Innsbruck držiteľom dispozičného práva obchodu s oblečením Milano, na adrese 6020 Innsbruck, Wilhelm-Greil-Straße 17, chcel vziať jednu košeľu značky Versace v hodnote EUR 235, pričom došlo iba k pokusu;

3. dňa 8. mája 2016 v obci Kirchberg osobe menom U. I. vzal hotovosť vo výške EUR 900 a čašníčku peňaženku v hodnote EUR 150;

4. dňa 2. júna 2016 v meste Salzburg oprávneným osobám firmy Think Store vzal hotovosť vo výške EUR 270;

5. dňa 24. augusta 2017 v obci Selzthal osobe menom V. V. vzal cudzie hnuiteľné veci v hodnote neprevyšujúcej 5 000 € s úmyslom ich privlastnením protiprávne obohatiť seba alebo tretiu osobu, a to vlámaním sa do budovy, pričom bol pristihnutý priamo pri čine a použil násilie proti osobe a hrozbu bezprostredného ohrozenia zdravia alebo života (§ 89), aby získal odcudzenú vec, konkrétne najprv cez sklopené okno vnikol do miestnosti pre hostí hostinca „F.“, tam si privlastnil 19 balení cigariet rôznych druhov v celkovej hodnote Euro 91,10 a následne zápasil s osobu menom B. V., ktorá ho pristihla priamo pri čine a žiadala vysvetlenie ohľadom krádeže, pričom sa danú osobu snažil napadnúť kameňom a táto osoba utrpela vytknutie ako aj pomliaždeninu a natrhnutie ľavého zápästia a čin nebol dokonaný a ostal iba pokusom v dôsledku značného odporu zo strany osoby menom B. V..

Krajský súd napadnutým rozsudkom súčasne odsúdenému nariadil vykonať na území Slovenskej republiky nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1000 dní, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Odsúdený U. V. voči rozsudku krajského súdu, ktoré mu bolo doručené dňa 7. júna 2019, podal odvolanie (ním nesprávne označené ako „odpor“), v ktorého dôvodoch uviedol, že trestného činu sa dopustil v Rakúskej republike, kde aj momentálne vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 33 mesiacov, a preto ho krajský súd nemohol druhýkrát odsúdiť za to isté. Keďže trestnej činnosti sa dopustil v Rakúskej republike, krajský súd podľa jeho mienky nebol oprávnený na rozhodovanie v tejto veci. Krajský súd mal jeho práva porušiť aj tým, že ho odsúdil v neprítomnosti.

Krajská prokuratúra v Trnave sa k odvolaniu odsúdeného nevyjadrila, hoci jej bolo doručené dňa 25. júna 2019. Sama voči rozsudku krajského súdu odvolanie nepodala.

Odvolanie obvineného s príslušným spisovým materiálom bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) predložené na rozhodnutie dňa 24. októbra 2019.

Najvyšší súd po preskúmaní predmetnej trestnej veci uznesením z 13. novembra 2019, sp. zn. 6 Urto 7/2019, bez zrušenia napadnutého rozsudku, podľa § 322 ods. 2 Tr. por. vrátil vec krajskému súdu na doplnení výroku o vine. Napadnutý rozsudok, resp. jeho výroková časť, totiž neobsahovala kompletný popis skutku uznávaného rozsudku, konkrétne návetie skutku č. I., celý skutok označený pod č. II. (obsahovo nadväzujúci na bod I.1.) a celý skutok označený pod č. III. Krajský súd podľa § 328 ods. 1 Tr. por. tento nedostatok napravil tzv. doplňujúcim rozsudkom z 5. decembra 2019, sp. zn. 3Ntc/2/2019, nasledovne:

I. počas dolu uvedených časov na dolu uvedených miestach dolu uvedeným osobám vzal, alebo sa pokúsil vziať cudzie hnuiteľné veci v hodnote neprevyšujúcej EUR 5.000,00, a to s úmyslom ich privlastnením protiprávne obohatiť seba alebo tretiu osobu, a to z časti vlámaním sa do budov, konkrétne:

II. v rámci činu pod bodom I.1.

1. utajil doklady, s ktorými nesmel nakladať, konkrétne jeden vodičský preukaz a jednu kartičku sociálneho poistenia, obe vystavené na osobu menom W. E., a to s úmyslom, aby boli použité v právnom styku ako dôkaz o právnom vzťahu alebo o práve;

2. utajil bezhotovostný platobný prostriedok, s ktorým nesmel disponovať, a to s úmyslom, aby zabránil jeho použitiu v právnom styku, konkrétne bankomatovú kartu osoby menom W. E., vystavenú bankou RAIBA Mittleres Raabtal;

III. dňa 13. októbra 2016 v regionálnom vlaku medzi obcou Rum a mestom Innsbruck vlakovej sprievodkyne menom C. I. násilím vytrhol preukaz a vytočil jej ľavú ruku, čiže ju telesne týral, a tak jej z nedbanlivosti spôsobil zranenie konkrétne pomliaždeninu kĺbového puzdra na ľavom ukazováku.

Krajský súd po vykonaní nevyhnutných úkonov následne ku dňu 20. januára 2020 vec opätovne predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní odsúdeného.

Najvyšší súd na podklade uvedeného preskúmal včasne podané odvolanie odsúdeného ako osoby k tomu oprávnenej, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, vrátane správnosti postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom dospel k záveru, že toto odvolanie je opodstatnené, avšak z iných než odsúdeným uvádzaných dôvodov.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že krajský súd správne vyhodnotil dôvody pre postup podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.

V predmetnej veci je splnená podmienka vyplývajúca z § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s obvyklým - trvalým pobytom v meste Senica. Na základe tejto skutočnosti bola následne v súlade s § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. správne vo veci odvodená vecná a miesta príslušnosť Krajského súdu v Trnave.

Voči odsúdenému v zmysle § 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z. nebolo pre skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vydaný.

Zo spisového materiálu ďalej vyplýva, že odsúdený nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Tr. por.); podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Tr. zák.) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na inkriminovaný trestný čin je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Tr. zák.).

Keďže v posudzovanej veci nejde o trestné činy spadajúce do niektorej z kategórií trestných činov vymedzených v § 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., krajský súd sa pri svojom rozhodovaní v zmysle prvého odseku naposledy uvedeného ustanovenia zaoberal aj otázkou obojstrannej trestnosti inkriminovaných skutkov, pričom dospel k záveru, že ak by tieto boli spáchané na území Slovenskej republiky, naplnili by zákonné znaky konkrétnych trestných činov, nehľadiac na ich právnu kvalifikáciu podľa práva štátu pôvodu.

V konkrétnej rovine krajský súd uviedol, že jednotlivé skutky vedené pod č. 1 až 5 rozsudku možno v Slovenskej republike posúdiť ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Konania uvedené štátom pôvodu ako prečin odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov podľa § 241e ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka a prečin zatajovania listín/dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka treba vyhodnocovať v rámci samotného konania odsúdeného, nakoľko oba tieto skutky boli spáchané v súvislosti s krádežou, a teda v danom prípade nejde o samostatné skutky, ale o súčasť skutkov vedených pod č. 1 až 5.

Krajský súd postupoval správne, ak v zmysle ustanovení predchádzajúceho odseku skúmal vo veci podmienku obojstrannej trestnosti skutkov. Aj keď najvyšší súd zastáva odlišný názor na právnu kvalifikáciu týchto skutkov v podmienkach Slovenskej republiky, než krajský súd, v konečnom dôsledku to nemá žiaden vplyv na záver ohľadom splnenia uvedenej podmienky.

Vychádzajúc z popisu jednotlivých skutkov je podľa najvyššieho súdu potrebné skutok vedený pod č. I. bod 1 až 4 kvalifikovať podľa slovenského Trestného zákona ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. v znení zákona účinnom do 30. júna 2016, v spojení s § 138 písm. j) Tr. zák. (na viacerých osobách), sčasti dokonaný (I. bod 1, 3 a 4), sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. (I. bod 2), ktorý skutok v bode 1 bol spáchaný v jednočinnom súbahu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňaží alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. Skutkový základ, pre naposledy označenú právnu kvalifikáciu, vyplýva zo skutkovej časti vedenej v osvedčení pod č. II bod 2, ktorý v skutočnosti predstavuje integrálnu súčasť skutku č. I, čo je evidentné aj zo samotnej formulácie tzv. skutkovej vety, podľa ktorej sa odsúdený konania uvedeného pod č. II dopustil v rámci činu I. bod. 1.

Obdobným spôsobom sa treba kvalifikačne vysporiadať aj s tou časťou skutku (č. II bod 1), ktorá bola štátom pôvodu posúdená ako prečin utajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, keďže aj v tomto prípade ide o súčasť skutku č. I. bod 1. Za danej situácie je teda irelevantné, že v podmienkach Slovenskej republiky nenachádzame ekvivalent naposledy uvedeného trestného činu. Najvyšší súd len pre úplnosť týchto úvah poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, podľa ktorého pri posudzovaní skutku uvedeného v uznávacom rozhodnutí treba brať do úvahy len tú právnu kvalifikáciu, ktorá je podľa Trestného zákona Slovenskej republiky aplikovateľná. To však nič nemení na tom, že ak možno pri posudzovaní skutku konštatovať spáchanie aspoň jedného trestného činu, podmienka obojstrannej trestnosti tohto činu je splnená, a to bez ohľadu na rôznosť právnych kvalifikácií oproti uznávanému rozhodnutiu alebo rôzny počet trestných činov, ktoré boli konaním popísaným v uznávacom rozhodnutí podľa oboch dotknutých právnych úprav spáchané (ZSP 8/2010).

V prípade skutku č. I bod 5 podľa najvyššieho súdu nemôže ísť o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu krádeže, nakoľko v danom prípade absentuje objektívna súvislosť v čase i spôsobe jeho spáchania. Podstata inkriminovaného skutku spočíva v tom, že odsúdený dňa 24. augusta 2017 cez sklopené okno vnikol do miestnosti hostinca F., kde si privlastnil 19 balení cigariet rôznych druhov, v celkovej hodnote 91,10 eur. Zo znenia skutku ďalej vyplýva, že odsúdený bol priamo pri tomto čine pristihnutý B. V., ktorý sa od odsúdeného dožadoval vysvetlenia. Odsúdený sa namiesto toho snažil napadnúť kameňom menovaného, ktorý utrpel vytknutie ako aj pomliaždeninu a natrhnutie ľavého zápästia. Protiprávne konanie odsúdeného v predmetnom prípade podľa najvyššieho súdu napĺňa znaky prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., v súbahu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zák. Ku krádeži v intenciách § 212 Tr. zák. (v znení zákona účinnom do 31. júla 2019) v danom prípade nedošlo, keďže tu nebola spôsobená aspoň malá škoda v zmysle prvého odseku § 212 Tr. zák. a zároveň znak vlámania [§ 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.] a tiež znak bezprostredného použitia násillia [§ 212 ods. 2 písm. b) Tr. zák.] sú v zmysle pravidla špeciality (lex specialis) a zásady nie dvakrát za to isté (ne bis in idem) ako kvalifikačné znaky obsiahnuté v rámci trestných činov porušovania domovej slobody a ublíženia na zdraví (k tomu bližšie viď stanovisko najvyššieho súdu publikované pod R 11/2015).

Skutok vedený pod č. III. tak, ako je naformulovaný, napĺňa v podmienkach Slovenskej republiky znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Nesúhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia štátu pôvodu nepožíva žiadne opodstatnenie, keďže so zreteľom na ustanovenie § 16 ods. 1 písm. g), § 2 zákona č. 549/2011 Z. z. a čl. 6 bodu 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV sa takýto súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená

osoba a v ktorom žije.

Z porovnania predloženého osvedčenia s rozsudkom štátu pôvodu je tiež zrejmé, že si navzájom obsahovo zodpovedajú, pričom osvedčenie je úplné a vyplýva z neho, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia a že dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Okrem toho treba poukázať na skutočnosť, že v posudzovanej veci neprichádza do úvahy čiastočné uznanie a výkon rozhodnutia štátu pôvodu, pričom inkriminovaný skutok sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nepovažuje za spáchaný čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky v zmysle § 3 ods. 2 Tr. zák.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam odsúdeného najvyšší súd osobitne podotýka, že v uznávacom konaní je zásada ne bis in idem (nie dvakrát v tej istej veci) vyjadrená vo vyššie zmienenom § 16 ods. 1 písm. a) zák. č. 549/2011 Z. z. v tom zmysle, že zakazuje, aby súdy uznali a vykonali rozhodnutie, ak proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesený.

Odsúdený sa nesprávne domnieva, že podstatou konania pred krajským súdom bolo rozhodovanie o vine a treste za skutky, ktorých sa dopustil v Rakúskej republike. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo totiž rozhodnuté „iba“ o uznaní účinkov cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky - tento typ konania má „len“ tzv. nostrifikačný charakter. Povedané inými slovami, uznávacie konanie nemá charakter konania vo veci samej, teda konania, v ktorom sa posudzuje vina páchatela. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. To znamená, že uznávací súd, v tomto prípade krajský súd, nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej, je viazaný tam uvedenými skutkovými zisteniami. Pokiaľ teda podstata zásady ne bis in idem (zjednodušene) spočíva v tom, aby odsúdený nebol dvakrát potrestaný za ten istý skutok, potom len samotným posúdením podmienok pre uznanie a vykonanie cudzieho rozhodnutia nemôže dôjsť k jej porušeniu.

Vychádzajúc zo znenia § 518 ods. 1 Tr. por., neobstoí ani odvolateľova námietka, podľa ktorej bol krajským súdom nezákonne odsúdený v neprítomnosti, nakoľko podľa označeného ustanovenia návrh na uznanie cudzieho rozhodnutia predkladá ministerstvo spravodlivosti súdu, ktorý rozhoduje po písomnom vyjadrení prokurátora na verejnom zasadnutí. Práve vzhľadom na vyššie uvedený nostrifikačný charakter prebieha uznávacie konanie verejným a písomným spôsobom (ide o konanie vlastného druhu - sui generis). Odsúdenému sa teda v tomto type konania neposkytuje štandardná ochrana zodpovedajúca postaveniu obžalovaného v konaní pred súdom vo veci samej. Súd totiž v tomto type konania len z úradnej povinnosti skúma objektívne dané skutočnosti, a preto sa na ňom odsúdený či už sám alebo prostredníctvom obhajcu, osobne nezúčastňuje.

Naproti vyššie uvedeným záverom, krajský súd formálne pochybil, keď svojím výrokom nariadil odsúdenému vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody. Správne mal tento súd aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Tr. por. a vysloviť, že odsúdený bude pokračovať vo výkone tohto trestu bez jeho premeny (viď napr. rozsudky najvyššieho súdu z 21. apríla 2016, sp. zn. 6 Urto 1/2016, alebo zo 6. júna 2017, sp. zn. 3 Urto 2/2016).

Napokon, krajský súd nepostupoval správne ani pri zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, z hľadiska jeho vonkajšej diferenciacie, keď v danom prípade vychádzal z kritérií

uvedených v § 48 Tr. zák.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., z ktorého vyplýva, že prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného, pričom má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej sankcii. Uvedené hľadisko treba v zmysle stabilnej judikatúry (R 122/2014) identicky vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike.

Na základe podkladov, ktoré mali vo veci konajúce súdy k dispozícii (tvoriace súčasť predloženého spisového materiálu), však nie je možné zistiť, ktorému stupňu stráženia podľa § 48 Tr. zák. zodpovedajú aktuálne podmienky výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného v Rakúskej republike. Nakoľko ďalšie objasňovanie tejto otázky by bolo zjavne na úkor rýchlosti celého uznávacieho konania ako aj vzhľadom na to, že v Rakúskej republike sa neuplatňuje vonkajšia diferenciácia trestu v takej podobe, ako je tomu v Slovenskej republike, najvyšší súd len z toho dôvodu, v súlade s princípom in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech), zaradil odsúdeného do ústavu na výkonu trestu odňatia slobody s najmiernejším, a teda s minimálnym stupňom stráženia.

Najvyšší súd záverom dáva odvolateľovi na zreteľ, že po jeho odovzdaní na územie Slovenskej republiky podľa § 18 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z., súd rozhodne o započítaní väzby podľa § 14, ako aj väzby už započítanej a trestu už vykonaného v inom členskom štáte, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie a tiež doby prevozu do dĺžky trestu, ktorý má byť vykonaný. Ak konanie o uznaní a výkone rozhodnutia začne na základe konania o európskom zatýkacom rozkaze, súd rozhodne o započítaní väzby podľa osobitného predpisu.

Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti, rozhodol najvyšší súd v tejto veci spôsobom, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.